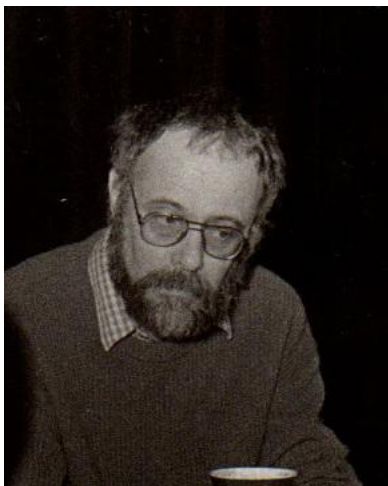

Životopis

Miroslav Barták se narodil 6. června 1938 v Košicích. Po krátké době se přestěhoval s rodiči do Prahy na Pankrác. S rodiči neměl vřelý vztah. Stali se z nich velcí komunisti, a to pan Barták nepodporoval. „Nevím, jestli to potřebovali v zaměstnání, nebo tomu věřili“.

Prvních pět let studia chodil do obecné školy, kde se skamarádil s Přemkem Podlahou, Pavlem Kühnem a Jiřím Menzelem. V roce 1950 se přestěhoval do Strašnic, kde dochodil zbylé tři roky základní výuky. Vzpomíná si na bombardování. S matkou se chodili z kopce dívat na Vinohrady a z dálky viděli několik výbuchů časovaných

bomb.

Dostal se na vojenské gymnázium. „Rodiče totiž měli velký sen mít doma inženýra a zdálo se jim, že to bude nejjednodušší cesta.“ Paní učitelka mu tam říkala, že pěkně kreslí a měl by to jít studovat, ale rodiče byli proti. Po maturitě dostal nabídku studovat v zahraničí – v námořní akademii ve Varně (Bulharsko), kterou přijal, a kvůli tomu se musel oženit. Byl ale v Bulharsku, a tak ho na svatbě v Praze zastupoval jeho přítel Jiří Menzel. Pan Barták se vyučil lodním inženýrem, v roce 1960 až 1969 pracoval v podniku Československá námořní plavba. Skoro neustále byl na moři a sám to popsal jako řemeslo, které nemá s cestováním a turistikou co dělat. Jezdil například po Středozemním a Baltském moři, do Anglie, Indonésie a Austrálie. Na lodi z dlouhé chvíle často maloval. 19. srpna 1968 se vrátil z plavby do Japonska a oznámil podniku, že končí. Brzy po návratu se se svou manželkou rozvedl. I po ukončení služby zůstal v kontaktu s kapitánem Novotným, který bohužel nedávno zemřel.

Poté, co se vrátil, začal se svými kresbami obcházet redakce, ale všechny časopisy, které byly ochotné kresby tisknout, byly zrušeny kvůli cenzuře. V té době se spřátelil s lidmi, kteří pracovali v dětských časopisech (Junák, Mateřídouška, Sluníčko), do kterých kreslil, aby se užíval. Po revoluci jel udělat výstavu do muzea humoru a satiry v Bulharsku a byl velmi překvapen, jak moc komunisti Bulharsko změnilo. „Šel jsem kolem úplně prázdných obchodů, kde byly akorát konzervy s rybičkami.“

S druhou manželkou se setkal při hledání bydlení v Nerudově ulici, kde se společně snažili opravit byt a postavit půdu. Po roce to ale vzdali. Mají dva syny a dceru z předchozího manželství.

V roce 1970 navázal s pomocí kamaráda Adolfa Borna spolupráci se švýcarským časopisem Nebelspalter, která trvá dodnes.

Před Sametovou revolucí se přestěhovali z Prahy do Řevnic, kde během samotné revoluce hlídal pan Barták dělníky při rekonstrukci domu, zatímco jeho žena a synové byli na demonstraci. Kreslil demonstrační plakáty, které se vyvěšovaly v Praze po ulicích.

Životopis

Roku 1990 se stal předsedou české unie karikaturistů. Vůbec ho to ale nebavilo, a tak se v roce 1998 svojí pozice vzdal.

Před třemi lety se musel srovnat se smrtí svého dobrého kamaráda Jiřího Menzela. „Měl jsem přátele – umřeli. I ten největší.“

Stále denně pracuje a když se potřebuje rozhybat, tak jde do dílny, nebo na zahradu. Zůstává v kontaktu s některými kolegy ze zahraničí.

Jeho vnučka vystudovala kreslený film a vyučuje na FAMU, druhá vnučka se právě dostala na výtvarnou školu.

Jeho hlavní moto je: „Je nebetyčný rozdíl mezi pohostinností a péčí o duševně méněcenné.“